

Är Glada Hudikteatern vår tids freakshow?

Reflektion

Publicerad i Borås Tidning 2011.

Jag sitter på Globens läktare och försöker förstå vad det är jag ser. Och varför. Det är med mycket blandade känslor som jag ser Glada Hudikteatern.

Under de senaste veckorna har en debatt rasat kring teatern i allmänhet, och dess ledare Pär Johansson i synnerhet. En av grundfrågorna har rört skådespelarnas arvoden och huruvida de är att betrakta som professionella skådespelare, amatörskådespelare eller som en del i en kommunal omsorgsverksamhet. Hur det är med den saken vill jag egentligen låta vara osagt, men då de lockar tusentals betalande människor till föreställningar runt om i landet så är de väl, åtminstone i publikens ögon, professionella?

Å andra sidan - och nu kommer jag skaffa mig ovänner - är de inte professionella på scen. Publiken kan omöjligt vara här för att se en musikal föreställning av hög kvalitet. I så fall har de gått fel. I så fall skulle de gått hem i pausen. Det som spelas upp på scenen är förvisso fascinerande, imponerande, roligt, dråpligt och en smula spännande. Men det har ytterst lite med kvalitet att göra. Skådespelarna är inte duktiga ens med amatörmässiga mått mätt. De kan i flera fall inte sjunga. De kommer av sig och tappar bort sig. Det är emellanåt närmast omöjligt att höra deras repliker. Men det låtsas vi inte om.

Sett utifrån sina handikapp är de förstås oerhört duktiga, och kanske är det därför vi sitter här? För att imponeras, fascineras och svepas med i en kollektiv konsensus kring hur duktiga de är. Plötsligt bedömer vi dem alltså inte utifrån vad de presterar utan snarare utifrån deras handikapp. Utifrån vad de *inte* kan prestera. Var det inte det som var poängen med det titiga 1900-talets amerikanska freakshows?

När jag lämnar Globen är det med bröstet fyllt av ännu fler blandade känslor.

Björn Owen Johansson